

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. гр.Велинград, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, II - НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: ИВАНКА Н. ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ДОНКА ЕМ. Т.А
като разгледа докладваното от ИВАНКА Н. ПЕНЧЕВА Административно
наказателно дело № 20235210200062 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на С. Р. Б. против Наказателно постановление № 22-0367-001215/14.10.2022г. на Началник група в ОДМВР – Пазарджик, РУ – Велинград, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв., на основание чл. 185 ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП-управление на МПС със СУМПС от категория „С“ с изтекъл срок на вА.дност.

Излагат се съображения за допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, представляващи самостоятелни основания за отмяна на обжалвания акт.

Твърди се, че наказателното постановление е издадено след срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН, както и че не са спазени императивните изисквания на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН при описание на нарушението и обстоятелствата, при които било извършено.

Сочи се, че жалбоподателят е бил поставен пред обективна невъзможност да се яви, за да подаде документи за преиздаване на СУМПС от категория С, поради въведената противоепидемична обстановка в страната и последното ѝ продължаване със Заповед РД-01-973/26.11.2021г. на Министъра на здравеопазването.

В съдебно заседание, чрез пълномощника адв. Т.-АК Пловдив, поддържа жалбата. Претендира разноски.

Въззиваемата страна- Началник група в ОДМВР – Пазарджик, РУ –

Велинград, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Не взема становище по жалбата. Изразеното по делото писмено становище, чрез от юрисконсулт Пенова, не следва да бъде взето предвид, доколкото обжалваният акт е издаден от Началник група в ОДМВР Пазарджик, РУ Велинград, а пълномощното, с което е учредена представителна власт е за процесуално представителство на Началника на РУ Велинград и на РУ Велинград в качеството им на наказващи органи, каквото не притежават в настоящото производство.

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Съдът, като взе предвид изложеното в жалбата и след като анализира събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 31.12.2021г., около 20 часа служителите на РУ Велинград, участък Сърница мл. инспектор М. /А./ Р. и М. А. спрели за проверка лек автомобил Мерцедес 270 ЦДИ, *****, който се движил по ул. „Свобода“ в гр. Сърница, в посока гр. Велинград. Изиска от водача документи за правоуправление и за регистрация на автомобила. Установили, че превозното средство се управлява от жалбоподателя С. Р. Б.. Пред проверяващите Б. представил СУМПС № 285548023, категория В, С, СЕ, АМ ТКТ, издадено на 19.09.2016г., вА.дно до 19.09.2021г., т. е. към датата на проверката било с изтекъл срок на вА.дност.

За проверката била съставена докладна записка. След указания на Началника на РУ Велинград, служителят Ф. М. Д. съставил на Б. АУАН № 223020/04.03.2022г., за това че на 31.12.2021г., около 20,00 часа, в гр. Сърница на ул. „Свобода“, управлява лек автомобил „Мерцедес Е 270“ с ДКН *****, лична собственост със СУМПС кат. СЕ с изтекъл срок за вА.дност, с което е извършил нарушение на чл. 150А, ал. 1 ЗДвП.

Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя, който отказал да го подпише, удостоверено с подписите на служителите на РУ Велинград Р. и А. и да получи препис от него, удостоверено с подписа на служителя С.Ш.. В акта не са вписани възражения. Такива не са постъпва. и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление. С него на С. Р. Б. е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв., на осн. чл. 185 ЗДвП, за нарушение на чл. 150А, ал. 1 ЗДвП.

Гореописаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото писмени и гласни доказателства, приобщени по надлежния процесуален ред-от показанията на разпитаните като свидетели актосъставител мл. инспектор Ф. Д., служителите, извършили проверката М. Р. и М. А. и от приложените по делото докладна записка №

367р-78/04.01.2022г. и справка за нарушител/водач за лицето С. Б..

От показанията на свидетелите се установяват обстоятелствата относно извършената проверка на посочените в АУАН и в обжалваното наказателно постановление дата и място на жалбоподателя и установеното при нея нарушение, както и на предприетите от контролните органи действия по санкциониране на водача.

От представената справка за нарушител/водач на С. Б. се установява, че е придобил правоспособност за управление на МПС от категория С, за което му е издадено СУМПС на 19.09.2016г., със срок на вА.дност до 19.09.2021г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Акт за установяване на административно нарушение № 223020 от 04.03.2022г. и Наказателно постановление № 22-0367-001215/14.10.2022г. са издадени от компетентни органи, съгласно чл. 189, ал. 1 ЗДвП, във вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДвП и чл. 189, ал. 12 ЗДвП, във вр. с и т. 2.1 и т. 1.3.2 и т. 3.12 от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министър на вътрешните работи.

Съгласно чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП моторно превозно средство следва да се управлява от водач, който притежава свидетелство за управление, вА.дно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на вА.дност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за нева.дно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 13 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, всяко СУМПС съдържа датата на изтичане вА.дността на свидетелството. Сроковете за вА.дност на СУМПС са регламентирани в чл. 12, ал. 2 от тази наредба и в чл. в чл. 51, ал. 1 ЗБЛД. Срокът на вА.дност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е и Т е 5 години. Подмяна на свидетелство за управление на МПС се извършва при изтичане срока на вА.дност /чл. 15, т. 1 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г./. Съгласно чл. 50, ал. 1 и, ал. 2 от ЗБЛД българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство.

Не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е придобил правоспособност за управление на МПС от категория „С“, за което му е издадено СУМПС за съответната категория на 19.09.2016г., със срок на вА.дност до 19.12.2021г. Установи се също и че на 31.12.2021г. е управлявал лек автомобил Мерцедес Е 270 с ДКН ***** в гр. Сърница, когато е спрял за проверка. Към датата на извършване на проверката-31.12.2021г. срокът за вА.дност на издаденото му СУМПС е

изтекъл. С изтичане на срока на вА.дност на съответното СУМПС, водачът макар да не губи придобитата съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 38 от 16.04.2004 г. за условията и реда за провеждането на изпитите на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и реда за провеждане на проверочните изпити (Наредба № 38 от 16.04.2004 г.) правоспособност за управление на съответната категория МПС, доколкото правото на управление на МПС е срочно право, отразено в официалния удостоверяващ правото документ - свидетелството за управление на МПС, с изтичане на срока на вА.дност свидетелството за управление губи удостоверителна сила и е нередовен документ по смисъла на § 1, т. 2, б. "ж" от ДР на ЗБЛД. Следователно управлявайки лекия автомобил, след изтичане на срока за вА.дност, Б. е извършил нарушение на чл. 151А, ал. 1 ЗДвП. Изискването за "съответно свидетелство" за управление на МПС означава то да е вА.дно, както за категорията МПС, която се управлява от водача, така и с оглед на срока на неговата "административна вА.дност".

Неоснователни са възраженията, че нарушението е несъставомерно, тъй като следва да се приложи § 10, ал. 4 от ПЗР на ЗМДВИП, обявено с Решение на народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците /ред. ДВ бр. 11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г. Разпоредбата е неприложима в конкретния случай, предвид че предвижда удължаване със седем месеца на срока на вА.дност на изтичащите в периода от 13 март 2020 г. до 31 декември 2020 г. срокове за вА.дност на СУМПС. вА.дността на СУМПС на водача е изтекла не в посочения период, а на 19.09.2021г., затова не попада в приложното поле на разпоредбата.

Неоснователно е и възражението, че поради продължаване на епидемичната обстановка в страната във връзка с разпространението на COVID-19 и въведените противоепидемични мерки със Заповед РД-01-973/26.11.2021г. на Министъра на здравеопазването, е бил възпрепятстван да се яви и да подаде необходимите документи за подновяване на СУМПС. Имайки предвид, че срокът на вА.дност на СУМПС е до 19.09.2021г., задължението на жалбоподателя да подаде документи за подновяването му е възникнало преди тази дата, когато цитираната заповед все още не е била издадена. Действаща към този момент заповед за въвеждане на противоепидемични мерки е Заповед РД-01-743/ 31.08.2021г., която обаче не предвижда забрана за приемане на заявления и документи за подновяване на СУМПС.

Въпреки, че безспорно се установи извършеното от жалбоподателя нарушение на чл. 150А, ал. 1 ЗДвП, наказателното постановление следва да се отмени, поради допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, съставляващи самостоятелни основания за отмяна на обжалвания акт, които не могат да бъдат отстранени.

Посочените различни дати на съставяне на акта за установяване на

нарушението /04.03.2022г./ и на предявяването и връчването му /01.09.2022г./ поставя под съмнение достоверността на датата на съставяне на акта за установяване на нарушението и компрометира удостоверителната му стойност като официален документ. Според показанията на свидетеля Ф. Д. актът е съставен в присъствието на нарушителя. Ако се приеме за дата на съставянето му 04.03.2022г., както е отразено, а като дата за предявяване и връчване 01.09.2022г., както е посочено, то от датата на съставянето му до издаване на наказателното постановление е изминал срок, по-дълъг от предвидения в чл. 34, ал. 3 ЗАНН от шест месеца. Ако за дата на съставяне на акта за установяване на нарушението се приеме датата 01.09.2022г., въпреки посочената като такава дата 04.03.2022г., то следва, че е съставен след изтичане на тримесечния срок от датата на извършване и установяване на нарушението 31.12.2021г.

Действително ЗАНН не изисква датата на съставяне на акта за установяване на нарушението и на предявяването и връчването му да съвпадат. Дори в случаите на съставяне на АУАН в отсъствие на нарушителя това е невъзможно. Но при всички хипотези, при които актът за установяване на нарушението е съставен на дата предхождаща предявяването му за връчване, от посочените в него дати следва по несъмнен начин да може да се направи обоснован извод, че са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН, за които съдът следи служебно, с оглед императивния характер на разпоредбите, които ги регламентират. Не е такъв настоящият случай.

От посочените в АУАН две различни дати на съставянето и на връчването му, в интервал от почти шест месеца между тях, се налага извод, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато нарушение на чл. 34 ЗАНН. Регламентираните в чл. 34 ЗАНН срокове са давностни срокове и с изтичането им се погасява възможността да бъдат реА.зирани всички правомощия на наказващия орган по административнонаказателното правоотношение. Давността погасява възможността за реА.зирането на отговорността, следователно изключва възможността за реА.зиране на материалното санкционно правоотношение изобщо /т. 1 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. дело № 1/2014 Г., ОСК на НК на ВКС I и II колегия на ВАС/. Това прави продължаването на наказателното производство незаконосъобразно и същото следва да се прекрати. Ако това не е сторено от административнонаказващия орган, издаденото наказателно постановление в хода на продължаващо производство за търсене на отговорност на дееца за извършено административно нарушение, след изтичане на давностните срокове, следва да се отмени.

По изложените съображения, жалбата е основателна и наказателното постановление следва да се отмени.

При този изход на правния спор, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във вр. чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски. Искането за

заплащането му е заявено своевременно-в хода на съдебните прения.

В производството по делото С. Б. е представляван от адв. Т.-АК Пловдив. От приложения по делото Договор за правна защита и съдействие /л. 5 на гърба/ се установява размерът на уговореното адвокатско възнаграждение от 400 лв., както и начинът на плащане-в брой. Договореното адвокатско възнаграждение е в минималния размер по чл. 18, ал. 2, във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, настоящият състав на Районен съд Велинград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0367-001215/14.10.2022г. на Началник група в ОДМВР Пазарджик, РУ Велинград, с което на С. Р. Б., ЕГН: ***** от гр. Сърница, ул. ***** № 34, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв., на основание чл. 185 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР Пазарджик да заплати на С. Р. Б., ЕГН: ***** от гр. Сърница, ул. ***** № 34, разноси по а. н. дело 62/2023 г. по описа на Районен съд Велинград в размер на 400,00 лв. /четиристотин лева/.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____